

CONVERSA AMB UN AMETLER

(M'ho va contar un pagès)

Hi havia una vegada un vell ametler abandonat pel seu amo i que ja no feia ametles. Així que el seu amo va pensar que allò millor que podia fer era tallar-lo.

I Presa la decisió, un dia va agafar una gran serra i se n'anà cap a l'ametler. Quan es trobà vora l'ametler i ben decidit a tallar-lo per fer uns bons troncs i estelles pel foc, en aquells moments va passar una cosa estranya. Va començar a bufar un vent i amb el vent les branques de l'ametler semblava que ploraven i deien coses al pagès.

I el pagès va entendre les següents paraules...

– No em tallis, no em tallis ! Que no veus que fa molts anys el teu padrí em plantà i sempre he estat aquí. T'he donat ombra a l'estiu, ametles per menjar i fer torró per Nadal, fins i tot aprofites les meves fulles per als xots.

El pagès li respon:

– Pero saps que ets de vell i lleig, i fa uns anys que no fas ametles !

Aleshores, l'ametler digué:

– Com vols que faci ametles si no has tingut esment de mi! El que has de fer és només tallar-me les branques i que l'aire pugui passar per dintre meu i jo pugui respirar millor. Després per davall em tires un bon menjar i em talles aquestes herbes que creixen vora la meva soca i em roben el menjar. Si fas això que et dic, ja veuràs com t'ho agraire !

El pagès va obeir les paraules de l'ametler i ... ¿sabeu què va passar? El pagès ens ho va contar:

– A ple hivern em regalà una florida de flors blanques com la neu acompanyades d'un perfum que era un goig passar a prop de l'ametler, Encara no havia acabat de tirar totes les flors quan començà a treure fulles que juntament amb les flors que li quedaven donava un color i un aspecte meravellós.

Enguany ha tengut un bon esplet d'ametles bones i grans, quan els hi vaig haver recollides i ja me n'anava em vaig girar i li vaig dir: – Gràcies, ametler, que molts d'anys puguis fer ametles”.